

скый. За това единъ Българинъ кога слуша да ся говори или да ся чете на тоя языкъ, рѣчи-ты ще разумѣва, а мысли-ты щѣтъ му ся показвать странно и не добрѣ изречены, та съ тоя языкъ мжно може да му ся прѣдаде нѣчто. Така каквы-то сѣкровища отъ познанія да има въ книги, написаны на тоя языкъ, тыя за Българы-ты щѣтъ сж като недостѣпны; може да ся ползывать отъ тѣхъ само онѣи, кои-то сж изгубили години врѣмя, за да изучать начина, съ кой-то по тоя языкъ ся пише. А и не може да има по тоя языкъ всякаквы писавія и въ голѣмо количество; защото той е искусвенъ, та не може да ся пиши на него така лесно както на языкъ естественъ кого-то научва человекъ отъ живъ разговоръ. На такъвъ языкъ малцина могътъ да ся улеснять да пишеть, а по-вече-то ужь да подрѣживать нему, побрѣкватся, та послѣ и сами не разумѣвать, что казвать,

Такъвъ е Цръковно-Славянскый языкъ, а нѣкои искать да употрѣбимъ него за писменъ, та по него да ся изучаеме. Да направимъ това ще рече, да докараме мжнотѣ на работѣ-тѣ си или да ѣ направимъ невъвозможи. И нанстижи, кой-то иска да ся изучи съ тоя языкъ трѣбва да изгуби много врѣмя, за да научи пръвѣ него, та че послѣ да учи науки; а така, когато да свршиши